

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτά τα τριάντα θανάσιμα δευτερόλεπτα που πέρασα κάποτε στη ζωή μου. Κι όμως η ιστορία αυτή είναι παλιά...

Ήμουν τότε ένας μικρός σηματοφόρος, άρκετά νόστιμος κι η γυναίκες που περνούσαν από κοντά μου με κοίταζαν βαθεία στα μάτια μ' ένα βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις...

Μια ημέρα, μια απ' τις γυναίκες αυτές με πρόσεξε περισσότερο από τις άλλες. Ομιολογώ πως αυτό μ' άρεσε πάρα πολύ... Φανταστήτε μια χαριτωμένη γυναίκα, ψηλή, λυγρή, με χέρια Μαντόνας και χρυσά μαλλιά σαν του μικρού 'Ιησού.

Έχω ταξιδέψει σ' όλα τα μέρη του κόσμου κι' εγγνώρισα πολλές γυναίκες. Πουθενά όμως δεν θυμάμαι να δοκίμασα την ομορφιά που είχε ο έρωτας αυτής της γλυκιάς Παρισινής.

Τόσο γλυκιά και τόσο ασυγκρίτη ήταν η τρυφερότητά μου φίλη! Η αλήθεια όμως είναι πως ήταν πιο μεγάλη από μένα. Μά αυτό δεν φαινόταν καθόλου κι' ο διάβολος να με πάρη αν είχα φαντασθεί ποτέ μου πως η κ. ντε Τρεμιέρο μπορούσε να έχει μια κόρη δεκατεσσάρων χρόνων!...

Ήσαν ωστόσο κι' η δυο τους χαριτωμένες, κι' όταν καθόντουσαν ή μιλά απέναντι απ' την άλλη και χαμογελούσαν με τρυφερότητα, θα μπορούσε κανείς να δώσει ότι κι' αν ήθελε να δώσει κι' η άλλη μόλις είκοσι τέσσερα κι' όμως είνε κι' αυτό ένα από τα τόσα ανεξήγητα μυστήρια της γυναικείας ομορφιάς.

Εγώ, όπως σάς είπα, ήμουν ένας μικρός σηματοφόρος με μια τρελλή και παιδική καρδιά. Ωστόσο έπρεπε να πάω να φροντίσω την περιέργεια της μικρής 'Ισαβέλλας. Ελάτρευε τόσο τη μητέρα της!...

Εκείνη την εποχή η κ. ντε Τρεμιέρο περνούσε τον χειμώνα της σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Μπαριζιέ. Εγώ πάλι είχα πάρει άδεια και καθόμουν σε μια μικρή βίλλα της κοσμικής αυτής λουτροπόλεως. Όταν έφτασε λοιπόν η γιορτή της Αγίας 'Ισαβέλλας, στις 22 Φεβρουαρίου, η κόρη της φίλης μου θέλησε να γιορτάσει τη μέρα αυτή με κάποιο εθίμο και εκοσμικό τρόπο...

Όταν γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, ήταν πεινά περασμένα μεσάνυχτα. Συνώδεμα τις φίλες μου ως τα δωμάτιά τους κι' έπειτα, αφού τις καληνύχτισα, αντί να κατεβώ και να γυρίσω στη βίλλα μου, έμεινα στο σαλόνι του ξενοδοχείου κι' επερίμενα να περάσει ένα τέταρτο της ώρας...

Καταλαβαίνει τώρα κανείς τις τρελλές μας. Σε λίγο, το δωμάτιο ήταν ανοικτό... Σε μια στιγμή όμως που η κ. ντε Τρεμιέρο διάσπαρτο μπρός στον καθρέφτη το μεταίον κρινολίνο πουχε φορούσε για τη γιορτή, κι' εγώ εκάτυνα το σγαρέττο μου, άκουσαμε έξω από την πόρτα χτυπήματα στην πόρτα που την είχαμε αφήσει ξεκλειδωτή!...

—Μαμά, είπα σιγά με τη γλυκιά κι' αδύνατη φωνή της, είμαι λίγο αδιάθετη.. Μπορώ να μπω;... 'Ηθελα να πάω μια άσπρινη...

Από τη στιγμή αυτή άρχισε το πρώτο από τα τριάντα εκείνα θανάσιμα δευτερόλεπτα που σάς ανέφερα στην αρχή... 'Ημαστε κι' οι δυο όρθιοι, ο ένας απέναντι από τον άλλο, η κ. ντε Τρεμιέρο κι' εγώ, κάθιστοι σαν νεκροί, κι' έκπιταζόμαστε παράλυτοι από τον τρόμο.

Τέλος, η κ. ντε Τρεμιέρο, μ' όλη τη φρονιά της, βρήκε τη δύναμη να πάρη μιάν απόφαση. Κινήθηκε... Μίλησε... Πώς μπόρεσε, Θεέ μου, ν' αφήσει αυτές τις λέξεις!

Κι' έπροχώρησε προς την πόρτα μ' ένα βήμα σχεδόν σταθερό, δείχνοντάς μου, με μια μηχανική κίνηση του χεριού, τα μεγάλα παραπετάσματα που έσελάζαν το παράθυρο.

Χωρίς να χάσω καιρό, κινήθηκα πίσω από τα παραπετάσματα αυτά και τότε, το ένα ύστερ' από το άλλο, άρχισαν να κινούν αργά-αργά τα τριάντα δευτερόλεπτα της αγωνίας μας...

Η 'Ισαβέλλα δεν έβριγε άμεσως μόλις έπληξε την άσπρινη. Άρχισε να τρυγούρη εδώ κι' εκεί μέσα στο δωμάτιο και δυο φορές στάθηκε κοντά στο παράθυρο... Παραπονιόταν σαν μικρό παιδί πως πονούσε το κεφάλι της και πως την είχε ζαλίσει η σαμπάνια...

Η μητέρα της που είχε παρώσει πάλι από τον τρόμο, έστρεψε αδιάφορη και δεν τοίμοιωσε να μιλήση...

Η 'Ισαβέλλα άνησυχήσε από τη σιωπή της αυτή κι' άκουσα να της λέη: —Μαμά, μήπως είσαι κι' εσύ αδιάθετη; Έχεις χάσει το χρώμα σου. Θέλεις να σου ανοίξω λίγο το παράθυρο;...

Αυτό το δευτερόλεπτο ήταν το τραγικότερο απ' όλα. Η 'Ισαβέλλα προχώρησε κι' έτοιμάσθηκε ν' ανοίξη τα παραπετάσματα...

—'Οχι! 'Οχι!... Μην ανοίξεις το παράθυρο!... Κρώνο!... της έφωναξε εκείνη τη στιγμή η μητέρα της, με μια φωνή γεμάτη απελπισία...

Η κόρη της τότε ξαναγύρισε κοντά της. 'Ηταν το τέλος του μαρτυρίου...

—Κρώνοεις, μαμά;... τη ρώτησε με την άδωα παιδική φωνή της. Θέλεις να μείνω μαζί σου;... 'Οχι;... Δεν θέλεις; Μά τότε ρώτει να ξανατείνεις άμεσως στο κρεβάτι σου... 'Εγώ φεύγω στη στιγμή!... Καληνύχτα, μαμά! Άδριο το προί δεν θα έχης τίποτα...

Κι' η 'Ισαβέλλα έκλεισε την πόρτα πίσω της. Είχε περάσει πεινά και το τελευταίο από τα τριάντα φριχτά δευτερόλεπτα...

Τι αγωνία, Θεέ μου!... Έβγήκα τρέμοντας από τα παραπετάσματα. Θαρρούσα πως είχα γεράσει τριάντα δώδεκα χρόνια!...

Από τότε έχει περάσει τόσος καιρός, κι' όμως κάθε φορά που θα θυμηθώ αυτή τη νύχτα, παγώνει το αίμα μου!...

Τώρα η κ. ντε Τρεμιέρο μένει στο Ρίο 'Ιαβέρο κι' η κόρη της που έχει πάρει ένα βαθύτατο Αυστραλό, μου στέλνει κάθε χρόνο, στις 22 Φεβρουαρίου, μια κάρτα από το Σίντνεϊ... Θυμάται πάντα εκείνο το βράδυ που περάσαμε μαζί στο Μπαριζιέ, διασκεδάζοντας με τα τραγούδια των Τσιγγάνων...

Σήμερα λοιπόν έλαβα πάλι κάρτα της...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Φύγετε, άχραιοι φροντίδες! Σούτε, πάθη τρυφερά! Ν' αγαπώ και ν' αγαπούμαι είν' η μόνη μου χαρά. I. Ζαμπέλιος. Με ήδονή του θεωρεί κινδύνους καταγίδος δατις όρμα εις πέλαγος δι' έρωτα πατρίδος. I. Ρίζος Νεφουλιός. Μόνος ό έχων όραιοιαν ψυχήν, και νεκρός είνε όραιοός. Θ. Όρφανίδης.

—'Οχι, όχι, μην ανοίξεις, φώναξε απελπισμένα η κ. ντε Τρεμιέρο.